

Forslaget blev med et mindre ændringsforslag fremsat af Cypern vedtaget enstemmigt af 3. udvalg og ligeledes vedtaget enstemmigt af plenarforsamlingen den 18. december 1971. (Res. 2842 (XXVI)).

Verdens sociale situation.

(Dagsordenens punkt 53).

3. udvalg indledte sit arbejde med behandlingen af dette dagsordenspunkt, der af mange, navnlig udviklingslande, ansås for at være det vigtigste punkt på 3. udvalgs dagsorden. Debatten om dette punkt varede da også fra 29. september til 21. oktober 1971. Som grundlag for behandlingen af spørgsmålet havde udvalget generalsekretærens rapport, der på grundlag af sådanne faktorer som befolkningsvækst, befolkningens aldersmæssige fordeling, sundhedstilstand, undervisningsforhold, økonomiske udvikling og beskæftigelsesforhold søger at give et generelt billede af den sociale udvikling i verden som helhed og inden for hver af de større landegrupper.

Hovedindtrykket af rapporten som kort blev gennemgået af lederen af sekretariatets afdeling for social udvikling, Kurt Jansson, var ikke særlig optimistisk. Det forløbne tiår havde langt fra bragt nogen afgørende forbedring af de sociale forhold i verden som helhed. På nogle områder var der endog sket en forværring. Svælg mellem de rige og de fattige lande var blevet stadig større og det samme gjaldt også mellem forskellige samfundsgrupper i en lang række lande.

I en lang række udviklingslande var arbejdsløsheden stigende på grund af befolkningstilvæksten og den ukontrollable afvandring fra landområderne til byerne. Det stigende behov for arbejdskrævende industrier i udviklingslandene i de kommende år illustreres også gennem en sammenligning af aldersfordelingen i udviklingslandene og de udviklede lande. I udviklingslandene udgør befolkningsgruppen under 15 år 42 pct. mod 28 pct. i de udviklede lande. De tilsvarende tal for gruppen mellem 15 og 64 år er henholdsvis 55 pct. og 63 pct., medens gruppen over 64 år udgør henholdsvis 3 pct. og 9 pct.

På det sundhedsmæssige område var der sket visse fremskridt, bl. a. en betydelig fremgang med hensyn til bekæmpelse af

smitsomme sygdomme, men mange lande stod over for store vanskeligheder i forbindelse med finansiering af deres sundhedsvæsen, og underernæring og forkert ernæring var stadig et stort problem, idet fødevarerproduktionen stadig var bagefter befolkningstilvæksten. Dog var der sket visse fremskridt inden for produktionen af fødevarer på grund af den såkaldte „grønne revolution“, der skyldtes anvendelsen af nye, mere proteinrige kornsorter.

På det uddannelsesmæssige område var resultaterne heller ikke tilfredsstillende, bl. a. var der fortsat i mange lande en mangel på kvalificerede lærere, og procenten af analfabeter var stadig meget høj, selvom stigningstakten nu for første gang lå under stigningstakten i befolkningstilvæksten.

Skønt mange af de i rapporten omhandlede problemer hovedsagelig vedrørte udviklingslandene, understregedes det, at også de industrialiserede samfund stod over for alvorlige sociale problemer, såsom den voksende kriminalitet, det udbredte misbrug af euforiserende stoffer og miljøforureningen.

Udviklingslandenes repræsentanter understregede under debatten, at ansvaret for forbedrede sociale og økonomiske forhold i udviklingslandene i første række påhvilede dem selv gennem politiske reformer og strukturændringer for at sikre en mere ligelig velstandsfordeling. De udviklede landes bistand var imidlertid af afgørende betydning hvis det skulle lykkes at mindske kløften mellem levestandarden i udviklingslandene og de udviklede lande. Et vigtigt led i denne proces var de udviklede landes opfyldelse af de stillede mål for udviklingsbistanden, men mindst lige så vigtigt var en imødekommende handelspolitik fra de udviklede landes side og en øget overførsel af teknologisk viden til udviklingslandene.

Fra vestlig side blev det i flere indlæg fremhævet, at udviklingslandene burde søge at modvirke de uheldige sociale tendenser i industrialiseringsprocessen som de vestlige lande havde oplevet.

I flere indlæg fra østlandenes side anførtes, at velstandskløften mellem udviklingslandene og de udviklede lande i stor udstrækning måtte tilskrives den vestlige verdens fortsatte udnyttelse af udviklingslandene gennem kapitalistiske monopoler.

Fra dansk side koncentrerede man sit ind-